

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Magdalena Lindroos:

*Jesus har ett uppdrag
för alla oss som tagit
emot honom: Vi ska
resa upp den svage,
ta emot den utstötta,
älska våra fiender,
sända vårt bröd över
vattnet och dela med
oss till den fattige.*

Några röster från Maranataförsamlingens storfamiljsgemenskap, sid 2

Kommun till attack mot åsiktsfriheten

Sundbybergs stad avbryter samarbete
med Pilgrimshem Hotell på grund av
Maranataförsamlingens åsikter.

Politikerdrev mot Maranataförsamlingen, Berno Vidén, sid 12

Församlingsgem

Flera av vännerna i Maranataförsamlingen i Stockholm lever i en storfamiljsgemenskap. Det började år 1971 då en kärntrupp i församlingen tog steget och flyttade tillsammans i församlingens dåvarande missionscenter Johannelund. Sedan 1987 fungerar Bällstalundsskolan i Bromma som bas för församlingen och storfamiljens företag.

Förebilden till denna vardagliga församlingsgemenskap är hämtad ur Nya testamentet:

"Alla troende var tillsammans och hade allting gemensamt. De sålde sina egendomar och allt vad de ägde och delade ut till alla, efter vad var och en behövde. Varje dag var de endrättigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och höll måltid med varandra i jublande, innerlig glädje." (Apg 2:44-46).

Gemensam ekonomi - gemensamma måltider - gemensamt arbete - urkristet församlingliv.

Anne-Lie Vidén, 18 år:

- Jag valde att leva i storfamilj dels för att jag blev så inspirerad av det som står i Apostlagärningarna 2, om att de hade allt gemensamt, gav allt de hade till församlingen och verkligen valde att ge allt till Jesus. Och för att allt man gör ska gynna församlingen och Guds rike, vilket är så mycket lättare när man väljer att leva tillsammans och delar på det man har. Verkligen ge

allt, 100 procent!

Jag har inga planer alls för framtiden, vilket nog ses som väldigt korkat i dagens samhälle (skrattar). Men ändå så är jag inte rädd, för jag har min församling och jag har Gud. Jag får lägga allt i hans händer och lita på att han kommer att leda mig dit han vill att jag ska gå. Då tar han hand om mig.

Jag studerar inte nu, utan det jag gör istället är att arbeta i församlingen. Jag fokuserar mer på vad jag vill ge min tid åt, och vad jag vill satsa mitt liv på egentligen. Jag vill inte ha det korta jordelivsperspektivet, utan ett evighetsperspektiv om varför jag är här på jorden. Inte för att studera, bygga en karriär, bli någonting och leva bekvämt när jag blir äldre, utan för att jag vill leva för Jesus här och nu i den här tiden.

Elaine Vidén, 24 år.

- Jag är uppvuxen i storfamilj och jag kan inte tänka mig

Elaine Vidén i hotellreceptionen på Bällsta.

att leva på ett annat sätt. När jag var yngre funderade jag på hur det hade varit att bo och leva på ett annat sätt, men ju längre jag har bott i storfamilj ju mer har jag känt att jag inte vill härifrån. Jag har inga speciella planer inför framtiden. Just nu så vill jag arbeta i församlingen. Jag tycker om att hjälpa människor och man kommer varandra väldigt nära här. Vi driver ju också ett hotell och får ständigt kontakt med nya människor. Det får vi även på missionsfältet i Dominikanska republiken där jag får vara med och arbeta ibland

och det tycker jag är väldigt kul. När det gäller karriär och pengar så är jag inte orolig. Jag har allt jag behöver. När jag har pengar över så ger jag gärna till tiggare och de som behöver det mer än jag.

Morgan Lindroos, 21 år.

-Eftersom min familj bodde i storfamilj när jag föddes, så har jag alltid levt på det viset. Jag har därmed inte behövt ta något aktivt val för att bo i storfamilj, men det kommer ju alltid till en punkt i livet där man måste se över vad man har och vad man vill göra i livet. Det har aldrig

Anne-Lie Vidén arbetar i församlingens hotell.

enskapa 24/7

Bällsta missionscenter i Bromma är församlingens bas sedan 1987.

varit något tvivel om var jag vill vara och arbeta. Storfamiljen är helt klart den bästa praktiska tillämpningen av det Bibeln lär om församlingen. Här kan de olika lemmarna smälta samman så att vi blir en välfungerande Kristi kropp som kan vara Guds redskap här i tiden.

Att bo i storfamilj är inte lätt, inte på något vis. Det handlar om att försaka sig själv och sina egna intressen,

tjåna varandra och att hela tiden båra varandras bördor. Det är inget vi människor klarar av i oss själva, men den Helige Ande måste få verka i oss. Det är genom att dela vardagen med andra syskon i Kristus som vi kan få lāra oss att vi inte är någonting i oss själva, men att Jesus måste få vara allt i våra liv. Det är många gånger totalt förkrossande, men det är absolut nödvändigt för att den Helige Ande helt och fullt ska

kunna verka i oss.

Magdalena Lindroos, 24 år:

- För mig som kristen är storfamiljsliv ett väldigt smart sätt att leva på. I Apostlagärningarna kan vi läsa om den första församlingen som delade allt med varandra, de kallade inget av vad de ägde för sitt utan hade allt gemensamt. Jesus har ett uppdrag för alla oss som tagit emot honom: Vi ska resa upp den

svage, ta emot den utstötte, älska våra fiender, sända vårt bröd över vattnet och dela med oss till den fattige. Vi ska vara levande ljus i en mörk värld full av själviskhet och egoism; ja vara ett levande exempel på att det är möjligt att låta Guds kärlek få liv i våra handlingar. Det är inte bara fantastiska berättelser vi kan läsa om i Guds ord, utan något som kan och borde vara en verklighet för alla kristna. Att leva i storfamilj är kanske inte det mest lockande för den som vill söka lyckan i den här världen. Men den som har mött Jesus har fått blicken på ett annat mål och vill istället göra det Gud vill. Då är storfamilj ett väldigt bra alternativ.

Filipperbrevet 3:8-9:

- Ja, jag räknar allt som förlust, för jag har funnit det som är långt mer värt: kunskapen om Kristus Jesus, min Herre. För hans skull har jag förlorat allt och räknar det som skräp, för att vinna Kristus och bli funnen i honom – inte med min egen rättfärdighet, den som kommer av lagen, utan med den som kommer genom tron på Kristus, rättfärdigheten från Gud genom tron.

Magdalena och Morgan Lindroos är engagerade i de flesta av storfamiljens arbetsgrenar.

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén

berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson

stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson

emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,

Bromma 2016

ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA-
FÖRSAMLINGEN I
STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100,
BrommaMaranataförsamlingens
plusgiro: 44 10 05-6

Hemsida:

www.maranata.se

E-post:

info@maranata.se

BÄLLSTA
MEDIACENTER

Hemsida:

www.maranata.se

(Media)

E-post:

bmc@maranata.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till Midnattsropet
och litteraturmissionen:
Plusgiro 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134,

161 02 Bromma

Telefon: 08-98 56 83

Telefax: 08-98 21 39

De blev alla kringsspridda

Text: Berno Vidén

Sista tiden kommer att vara som den första. Nya testamentets beskrivning av den urkristna församlingens liv och konsekvenser är idag mycket

aktuell. På punkt efter punkt ser vi i dagens samhälle hur polariseringen mot kristendomen - mellan världen och Guds rike - tilltar. Samtidigt vet vi att utan Kristus så finns det inget hopp för någon människa på denna jorden.

Den kyrkliga traditionen har under historiens lopp fört den kristna församlingen långt bort från ett urkristet församlingssliv. Gudstjänsten som vi är vana att se den, var helt okänd för de första kristna. Då fanns inga helgade kyrkorum dit man gick för att lyssna till en predikan en eller ett par gånger i veckan. Däremot samlades man i vardagen i hemmen, eller utomhus på torget där mycket folk rörde sig. De predikningar Nya testamentet presenterar för oss var inga skrivbordsprodukter. Snarare var det konkreta situationer man hamnade i som gav budskapet. Den helige Ande ledde och inspirerade:

Petrus predikan på Jerusalems gator under den första pingsten.

Petrus predikan inför domstolen.

Stefanus försvarar evangelium inför den religiösa eliten.

Paulus talar om "den okände Guden" vid Atens aeropag.

Paulus försvarstal inför konung och överhet.

Då församlingen samlades var det omkring en naturlig mötesplats, där man på olika sätt gjort sig beroende av varandra; andligt, ekonomiskt och socialt. Klasskillnader som vanligtvis delade upp de olika sociala skikten, förekom inte i församlingen. Man delade med sig av det man hade utifrån vad var och en behövde. I gemenskapen fanns en genuin befrielse från egoism och materialism, men också från religiositet. Hemma i husen delade man brödet och lovade Gud. Paulus beskriver *Gudstjänsten*:

- när ni samlas har var och en något att ge: en psalm, en undervisning, en uppenbarelse, ett tungotal och en uttydning. Låt allt bli till uppbyggelse (1 Kor 14:26).

På samma sätt som vi ser hur förföljelsen mot kristna i våra dagar tilltar, var det under de första kristnas tid. Idag kan vi följa hur kristna på grund av sin tro på Jesus drivs bort från sina hem och länder och hamnar i flyktingläger. De som inte lyckas ta sig iväg blir svårt diskriminerade och pålaggs att betala höga straffavgifter eller också

avrättas de. Missionsorganisationen *Open doors* listade i dagarna fler än 50 länder där kristna lever under dödshot.

Även i västliga demokratier pågår en systematisk förföljelse mot dem som vill leva efter Guds ord. Har man *fel* värderingar gällande samliv, aborter och barnuppfostran är risken stor att råka ut för en kränkande särbehandling. Samhället förbjuder exempelvis föräldrar att själva fostra sina barn och ska tvinga in dem i det allmänna skolväsendet, trots att det finns andra både likvärdiga och bättre alternativ. Andra har förlorat sina arbeten för att de vägrar utföra aborter. En domare har blivit avsatt på grund av att han försvarat det bibliska äktenskapet mellan man och kvinna. Ett äldre par har tvingats att stänga sitt pensionat de drivit under många år eftersom de anses diskriminera homosexuella då de marknadsfört sig med en kristen profil.

Listan kan göras lång på hur land efter land genom modern och humanistisk lagstiftning kriminaliserar bibeltroende. På allvar debatteras i svensk media om det inte nu är dags att förbjuda barn att delta i religiösa aktiviteter; "Revidera lagen om religionsfrihet - för barnens skull", skrev en debattör på DN (26/2-16).

I USA protesterar Disney och andra stora namn inom filmindustrin mot att delstaten Georgia vill införa ett undantag för att skydda bibeltroende vigselförrättare från att bli åtalade om de vägrar viga enkönade par. Om lagen genomförs hotar filmindustrin med att lämna Georgia och istället satsa sina miljarder på någon plats där "lagen inte diskriminerar".

Bibeln beskriver vår tid som kärlekslös och laglös, där rätten förvanskas och ondskan upphöjs. En författare, Michael Brown, förutsade utvecklingen så här:

1) Homosexuella aktivister kommer ut ur garderoben.

2) De kommer att kräva sina "rättigheter".

3) De kräver att alla erkänner dessa "rättigheter".

4) De vill ta bort rättigheterna för dem som motsätter sig.

5) De vill placera dem som motsätter sig deras "rättigheter" i garderoben.

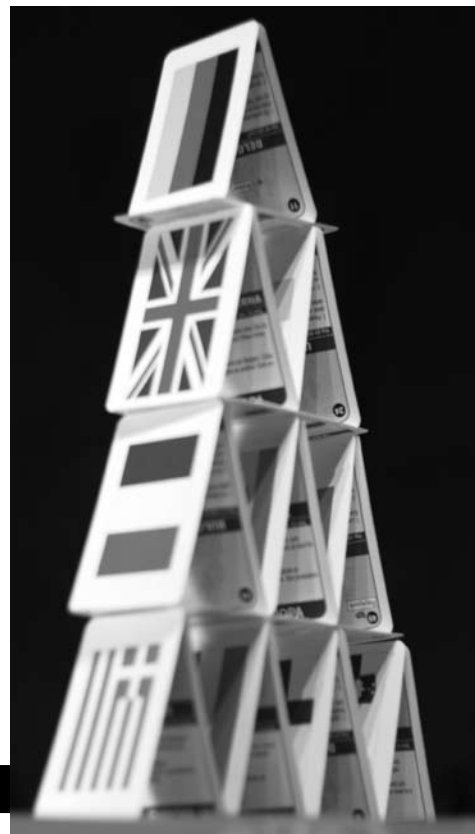
Stötestenen för samhällsbygget är Jesus och hans ord. Samtidigt är Jesus församlingsgemenskapens (koinonia) grundsten. I Apostlagärningarna berättas om hur en svår förföljelse utbröt och "de blev alla kringsspridda". Dock bar man med sig *koinonia*. Det som är fött av Gud övervinner världen.

Lagstiftningens mål: **Ett antikristligt system**

Staten använder lagstiftningen som instrument för att verka fram politiska mål. Den vill genom lagen tvinga fram en politisk ideologi som alla ska anpassa sig till – ett antikristligt system.

Detta antikristliga system använder också religionen för att med dess hjälp beröva oss friheten. Inte genom att förbjuda oss utöva religionen, utan genom att förstatliga den och ge dess utövare subventioner. Problemet blir i det stadiet inte vad som står i lagen, utan vilka attityder subventionerna verkar fram. Istället för att bevara sin frihet, blir församlingarna anpassade till ett subventionssystem som gör att man kommer i beroendeställning till staten.

Predikan av Arne Imsen, MR nr 1 1988

Vi låter ofta saker och ting hända, som egentligen är fruktansvärt förödande. Eftersom vi inte reagerar på ett sant och sunt sätt, så undermineras ständigt rättssäkerheten. Allt fler människor blir rättslösa, de tystas ned och man vågar inte opponera sig. Detta för med sig att vilddjursliknande krafter får fria möjligheter att operera. Det finns ett annat problem; nästan ännu farligare. Det är när en stat gör sken av att vara något den egentligen inte är. Samhället åberopar demokrati, sin pluralism, eller andra humanistiska värden. Dessa ideologier flyttar fram sina positioner, så myndigheterna får allt större möjligheter att kontrollera medborgarna. Detta tar sig uttryck i lagar utan preciserade regler, som ger tjänstemännen möjligheter att manipulera. Och detta sätter så småningom hela rättsordningen ur funktion.

Medborgarna har redan funnit sig i att ”det som sker är bäst för oss”.

Rättsskyddet underminerat

Den politiska eller offentliga makten har myndighet att köra över medborgarnas rätt. Om den är maktarrogant och nonchalerar vissa medborgargrupperns rätt och handlar diskriminerande eller favorisera, beroende på vilken gruppen är, så har den förfördelade i alla fall möjlighet att överklaga de beslut man drabbas av till domstolarna. Då har man alltså ett rättsskydd. Men om det här rättsskyddet äventyras därigenom att lagarna är opreciserade, ger det möjlighet för domstolen att manipulera och ger åt tjänstemännen rum för deras godtycke. Antipati eller sympati, fenomen som är så vanliga i tiden, kan slå igenom, och de domar som fälls saknar alltså objektiva bedömningar

som man förväntar sig av en domstol.

Social kontroll

Det är förvånande att föräldrarna inte förstått den här farliga situationen, med tanke på föräldrarätten. Agalagen är ju långt mera allvarlig än man vill göra sken av. Man säger att det är en modelag, och det är den ju, med tanke på att den hör tiden till. Och som tidsfenomen är den ju fruktansvärt allvarlig. Så har vi antidiskrimineringslagen, angiverilagen, och en hel del andra lagar, som prackar på oss åsikter. En del av de här lagarna har egentligen inte laga funktion, utan är instrument för att påtvinga medborgarna en majoritetsbeslutad ideologi. De har den pedagogiska funktionen att uppföstra medborgarna till de attityder som man väntar sig att denna ideologi ska resultera i.

Lagarna är alltså inte till för att skydda medborgarna, utan används som ett politiskt instrument för att främja avancerade politiska mål. Detta verkar likriktande, konformistiskt. Det yttersta resultatet av denna lagstiftning är attitydförändringar som framtvingas därför att medborgarna blir skräckslagna, förvirrade och osäkra. Detta banar väg för en total social kontroll. Dessa lagar kommer självklart inte att drabba de stora grupperna, som redan är avtrubbade och vunna, exempelvis socialdemokrater, folkpartister eller konservativa, nykterhetsrörelsen eller frikyrkorörelsen. De, som i det etablerade samhället lever sitt liv i symbios med staten och gjort sig helt beroende av statliga subventioner för sin existens, kommer inte att drabbas av dessa lagar.

Lagstiftningens offer

Det hände precis motsvarande på 1800-talet. Statskyrkan riskerade inte att drabbas av religionsfrihetslagarna. Religionsfriheten existerade för statskyrkan, och det var först när man bröt mot det statskyrkliga systemet; då man bröt mot konventikelpakatet, man fick problem. Det var alltså inte statskyrkan och prästerna som drabbades. Dessa var exponenter för denna lagstiftning. Offren var de människor som inte underordnade sig statliga direktiv eller inte accepterade konformistiska tendenser. Detta gällde statliga direktiv i fundamentala frågor som hade med tro och uppfostran att göra. De bröt lagarna utifrån sitt samvetes övertygelse.

I vår tid har vi lärt oss förakta de urkristna teserna som stått som en brinnande eld över de kämpande människornas liv, och som blivit heliga beslut då de sagt att man måste lyda Gud mer än människor. Det var en helig princip att aldrig underkasta sig några påbud och statliga direktiv eller ängslas för kejsarens påbud och böja knä för någon annan än Herren Jesus Kristus. Detta föraktar man nu.

Lägg märke till hur man försöker vara försiktig. Om det finns andliga minoriteter, som inte vill anpassa sig till den nya lagstiftningen, så kommer man att se till att ingen betraktas som martyr. De som bryter lagen får inte bli hjältar på något vis. Tvärtom, de måste idiotförklaras, och det på ett sådant sätt att de aldrig kan uppfattas som martyrer. Där märker vi den kvalificerade fräckheten. Medborgarna får hjälp att övervinna sina inre reservationer eller sympatier med de

Lagarna är alltså inte till för att skydda medborgarna, utan används som ett politiskt instrument för att främja avancerade politiska mål. Detta verkar likriktande, konformistiskt. Det yttersta resultatet av denna lagstiftning är attitydförändringar som framtvingas därför att medborgarna blir skräckslagna, förvirrade och osäkra. Detta banar väg för en total social kontroll.

människor som blir utsatta för övergrepp. Man gör alltså lagar som hindrar grupper av människor att fungera enligt sin övertygelse, och ser till att de på intet sätt kan bli martyrer inför den allmänna opinionen. Uppfattas de som martyrer, blir de nämligen ännu farligare.

Det där resonemanget måste vi, som Jesu lärjungar, övervinna. Ingen av oss vill spela martyr – men vi är ju martyrer! Det martyrskapet har tilldelats oss av dem som beslutat och lagstiftat stick i stäv mot Guds Ord. Bakom deras handlingsmönster ligger i första hand ett gammalt hat mot Jesus Kristus, den Smorde. Det är inte uttryck för antipati mot eller sympati för någon grupp; det är ett konsekvent uttryck för det gamla hatet mot den Smorde, och man vill till varje pris förhindra att han verkar i samtiden, samtidigt som man gärna vill ha de goda resultat som kristendomen åstadkommit där den fått verka.

Martyriet

I Stockholms stadshus, den 7 december 1987, sa en av ledamöterna så här: "Vi kan inte utsätta Maranata för juridisk misshandel; för de har rätt, och vi kan inte beröva dem rätten." Problemet var inte att det vore genant för staden att göra sig skyldig till detta övergrepp, utan, han säger: "Vi måste till varje pris förhindra att de blir martyrer." Detta sades alltså rakt ut i kommunfullmäktiges sammanträde. Ledamoten kallade behandlingen "juridisk förföljelse". Det är helt uppenbart att alla förföljda människor är martyrer. Man kan ju vara martyr för en politisk idé skull – en politisk martyr. Eller så kan man vara martyr för sin tro på Herren Jesus Kristus.

Fullmäktige vill försöka rentvå sig eller bedöva sitt samvete genom att suggerera fram föreställningen om att dem de förföljer inte är martyrer. Men då bedrar de sig. Förr eller senare kommer de förföljda

att tilldelas martyrnas krona. Det sköter vare sig stadsfullmäktige eller någon annan dödlig om, utan ingen mindre än martyrnas Herre. Han har lett oss in i det här martyrskapet. Vi är martyrer och ska inte heller skämmas för att lida för sanningen och rätten. Det gäller att inte bli lurade av de fräcka metoderna att försöka beröva oss rätten att verka. Vi har försatts i denna position genom att vägra samverka till orättfärdiga lagar eller handlingar inom olika områden, och blir farliga i den mån vi vill gå in under detta martyrium. Men man blir lätt offer för en allmän inställning, och en del av hela det förljugna samhället.

Det är mycket viktigt att avslöja denna styrning, eftersom här ligger fundamentet för vårt sociala liv. När vi tar ställning i vissa frågor, måste vi veta varför vi väljer att avvika från vad lagen säger. Är det tillfälligheter och utslag av olust, eller finns ett sakligt underlag för vårt ställningstagande?

Denna problematik måste få sin lösning. Kan jag bevara min kristna identitet om jag är solidarisk med samhället i alla frågor? Kan jag vara trogen min Herre om jag accepterar och solidariserar mig med det eller det?

Sveket

Pingstväckelsen har hjälpt oss komma bort ifrån aktuella frågor genom att istället låta oss tala i tungor. De har lagt frälsningen på ett sådant plan, att vi aldrig någon gång har utmanats ta itu med våra relationer till exempelvis den statliga makten. Man har lotsat oss förbi denna problematik genom salvelsefulla möten och predikningar om en frälsning, som mer handlar om våra inre känslor, än den yttre verklighet vi har att leva i. Man har blundat för problemen och valt att höja fingret när någon ställt frågor om värpplikten och skatteplikten, och sagt att vi ska vara överheten underdånig.

Därmed har man nonchalerat de viktiga frågorna som har med medborgarens rättigheter och skyldigheter att göra. Det finns inget som är så svårt och plågsamt som att uppleva främlingskapet på den här punkten. Helt plötsligt upptäcker man att det samhälle man betraktar som sitt eget fosterland, dömer tron och också livsstilen som brottslig. Den som blir kriminaliserad, får inte martyriets välsignelser. Tvärtom, man använder situationen som ett vapen emot den som protesterar. Prästerna träder fram och

citerar Paulus ord som ett gissel för att göra livet om möjligt ännu svårare med ett ännu djupare lidande.

Lidande trossyskon

Jag kan inte låta bli att tänka på alla nådessyskon som har suttit i fängelse och arbetsläger, och fortfarande gör det i denna tid, just därför att de valt att följa Lammet. Det finns de som suttit fängslade i tio, femton och tjugo år för att de vägrar acceptera förbudet att undervisa barnen om sin tro. De har vägrat underlåta verka för att den tro de själva har, fortplantas till kommande generationer. De har brutit dessa lagar, och undervisat sina barn. Barnen har berövats dem, och själva har de blivit skickade till arbetsläger. Det finns de som knappast sett sin familj. De tillbringar sin tid i fängelse, stämplade som statsfientliga element och förrädare.

Därför kan jag inte förstå att vi, när vi sett detta vilddjur tillsammans med skökokristendomen åstadkomma djupa lidanden för våra bröder, kan ta våra relationer till rättsstaten så lättsinnigt. Unga män har suttit i fängelse många år, därför att de vägrar bära vapen. De har blivit berövade alla möjligheter till utbildning och familjebildning på ett normalt sätt.

Nationellt fängelse

Vi behöver inte fara till en diktaturstat för att hitta såna här exempel. Den svenska staten är mycket farligare än någon annan på jorden, därför att allt sker på ett så sofistikerat sätt, och med den officiella kristendomens stöd. Man behöver inte använda fängelser. Det svenska sättet är effektivare. Man förvandlar hela nationen till ett fängelse. Den sociala kontrollen är så total, att man hela tiden kan kontrollera vad människor gör, vad de ska göra, och hur de ska göra det. Man vet att barnen är på daghemmet, föräldrarna i förvärvslivet, föreningslivet, privata sektorn. Om alla förutsättningar till ett normalt och naturligt liv på detta sätt torpederas, och man skapar samlevnadsformer och mönster som har fängelsens effekter, då behöver man inte institutionerna. Då har man skapat psykologiska och sociala förutsättningar att kontrollera och bevaka medborgarna, och styra dem exakt dit man vill.

Slutresultatet blir ett kaos och ett helvete, vilket det också blir för Babylon. Det som byggts under årtusenden av allt mänskligheten förmår av resurser, störtar samman på en enda dag. Då ljuset faller över detta lögnaktiga system, kan det inte

Kan jag bevara min kristna identitet, om jag är solidarisk med samhället i alla frågor? Kan jag vara trogen min Herre om jag accepterar och solidariserar mig med det eller det?

överleva. Detta ljus har församlingen som sin uppgift att förmedla, och just därför är församlingen så farlig. Den måste beivras, bekämpas, isoleras och omöjliggöras av kontrollapparaten.

Unga människor ger sig ut i livet och kämpar för sin karriär. Man gör sken av att om man löser de materiella frågorna, så har vi ett välfärdssamhälle. Men alla känner i själva atmosfären att själen är förlorad, och det mänskliga värdet har devalverats. Man upptäcker att arten är uttraderad. Man har alla psykologiska medel som appellerar till instinkterna, och lovar människan trygghet; trygghet i samhället, på arbetsplatsen och i hemmet. Man får försäkringar av olika slag som gör att man inte behöver vara orolig för sjukdom och handikapp.

Allt detta är ju ingenting annat än lockbete för att göra oss till effektiva produktionsfaktorer och instrument för det samhälle som måste formars av ett formbart material. Av människor som aldrig lärt sig tänka självständigt, inte lärt sig protestera, pröva ting inför Guds Ord, som inte vet vad bön är och lever instängda i samtiden utan möjlighet att se framåt eller bakåt. Utan historiskt och profetiskt perspektiv.

Den kristnes kval

Den som har upptäckt hur man försöker bedra skarorna med sken av att de är fria

och bor i en demokrati och rättsstat, får räkna med att bära en ångest som aldrig tar slut förrän han slutförlossas. Jesu lärjunge får kval som är så fruktansvärda att han ibland tror sig vara sinnessjuk, därför att han inte kan anpassa sig till det här underbara samhället. En sann kristen kan inte vara solidarisk med de idéer han erbjuds. Han erbjuds engagemang för att inte hinna med att bedja och ta hand om sin själs angelägenheter och skaffa sann kunskap. Fartblinda drar folkmassorna vidare, tills den stora kollisionen kommer.

Minoritetstänkandet kan bli ett komplex, så att man låter sig bombarderas av det här resonemanget: "Kan ni, som är så få, ha rätt?" Vem har rätt? Det verkar som om det vore självklart att massan alltid har rätt och ska respekteras. Nu vet vi av historiens vittnesbörd och bibelns ord att så inte är fallet. De som har makten, har vanligtvis inte rätt i den här typen av konflikter.

I Apostlagärningarna 16 läser vi hur Paulus återopade, när domarna hade låtit gisslat honom, sina lagfästa, mänskliga rättigheter. Han frågade om det var tillåtet att gissla romerska medborgare utan dom och rannsakan. Det vore den enklaste sak i världen för Gud att sända en räddande ängel. Men så gick det faktiskt inte till. Paulus fick återropa sina mänskliga rät-

tigheter.

Vilka hade rätt, när man överföll Paulus och Silas? Var det myndigheterna? Nej, Paulus och Silas med sitt romerska medborgarskap hade rätt. De hade inte kvalificerat sig för straff. Maktbarnarna gjorde sig skyldiga till maktmissbruk och övergrepp, som så ofta sker.

Hur kan detta ske, medan opinionen är tyst? Varför säger inte tidningen Dagen något i dessa dagar? Och Broderskap? Varför tar man inte upp den mycket viktiga frågan om rättssäkerhet? Det beror naturligtvis på att nämnda organ är insyltade, och utgör en del av den arm som berövar grupper av människor deras rätt.

Staten befäller att du ska göra så, och Guds Ord lär så. Vad är rätt och rättfärdigt? Men det är inte bara en fråga om rätten och rättfärdigheten; det är också fråga om friheten. Lagstiftningen ska garantera mig rätten. Den ska vara skyddet mot makten. Men om makten kör över rätten, då hamnar vi i den totalitära situation då lagstiftningen blir ett instrument för makten istället för ett skydd för individen. Och det ser vi idag.

Man har nästan en känsla av att staten är rädd för medborgarna. Man har gjort lagen till ett instrument; inte för att skydda medborgarna, men för att värna sig emot dem. Därför får lagarna funktionen att skydda och försvara byråkratin, tjänstemännen och de statliga organen gentemot medborgarna. Det är en fruktansvärd utveckling, men människorna hör inte, ser inte, uppfattar inte.

Det finns ett annat problem i sammanhanget: Om det nu är så att staten tagit lagstiftningen som instrument för att verka fram politiska mål; exempelvis bygga ett socialistiskt samhälle – alltså genom lagen tvinga fram en politisk ideologi som alla ska anpassa sig till; ett konformistiskt samhälle utan avvikelser – då förstår vi att det här inte bara handlar om vissa avarter, utan om ett antikristligt system.

Detta antikristliga system begränsar sig då inte till att se politiska resultat, utan använder också religionen för att med dess hjälp beröva oss friheten. Friheten går inte förlorad därigenom att man förbjuder oss utöva vår religion, utan, tvärtom, genom att man förstatligar religionen och ger religionens utövare subventioner. Det kan tyckas innebära att de får maximal frihet, men i realiteten innebär det att man hakar fast hela den

Lagstiftningen ska garantera mig rätten. Den ska vara skyddet mot makten. Men om makten kör över rätten, då hamnar vi i den totalitära situation då lagstiftningen blir ett instrument för makten istället för ett skydd för individen. Och det ser vi idag.

kristna verksamheten vid subventionerna – och därmed är den bunden.

Problemet blir inte i det stadiet vad som står i lagen, utan vilka attityder subventionerna verkar fram. Istället för att bevara sin frihet mot staten, blir man anpassad till ett subventionssystem som gör att man kommer i beroendeställning till staten.

När detta beroende har växt fram, kommer det som är så typiskt i detta sammanhang att göra sig märkbart, nämligen

självcensuren. Det avgörande är alltså inte vad som står skrivet i lagarna, utan den praxis som utvecklas och som man anpassar sig till. Man censurerar sig själv och sin verksamhet utifrån denna praxis och dess ramar.

Därmed har man förlorat sin frihet, ty också våra motståndare är så pass väl informerade att de vet var gränserna för vår frihet går. De arbetar inom dessa gränser, och leder kristenheten vidare. Kristenheten, som är rädd om sin image,

bevakar sin policy och ömmar för subventioner, utan att de förmår höja en röst till protest.

Kommer inte Gud oss till hjälp här, så att vi blir frimodiga och vågar tala, då är vi delaktiga i kristenhetens försyndelser. Här måste det bli ett uppbrott som inte ligger på det verbala planet. Ett uppbrott som slår igenom i hela vårt liv, på alla områden.

En cykelpump i konserten...

Vittnesbörd av Stefan Dahlberg

"Och Herren, vår Guds ljuslighet komme över oss" (Ps 90:17).

I mitten av januari var min hustru och jag inne i konserthuset i kungliga huvudstaden. Det var "öppet hus" och filharmonikerorkestern gav konsert. Vi hade satt oss på läktaren och hade god utsikt ned över orkestern.

Mitt i allt upptäckte vi att det fanns ett mycket ovanligt "musikinstrument" som användes ett par gånger under framförandet. - En cykelpump! Dess speciella ljud hade en särskild uppgift i musikstycket.

Mina tankar gick då till att om vi ser församlingen som en orkester där vi tjänar Gud med olika gåvor: Den ena spelar horn, den andra harpa, den tredje flöjt, o.s.v.

Vad händer om vi plockar bort denna cykelpump, som inte fordras minsta musikalitet för att användas? Jo, det fattas något i detta musikstycke, och blir inte alls detsamma.

Du som tycker att du har en så liten uppgift, du kan tjäna Gud så ringa, du

tänker: Min uppgift behövs knappt alls...

På samma sätt som cykelpumpen hade en liten men väl så betydande uppgift i sitt sammanhang, så är din måhända än så anspråkslösa uppgift viktig i Guds rike och församlingen. Och om den tages bort, så fattas något

På samma sätt som cykelpumpen hade en liten men väl så betydande uppgift i sitt sammanhang, så är din måhända än så anspråkslösa uppgift viktig i Guds rike och församlingen.

i församlingen. Det blir inte det som Gud hade tänkt. Men då du fungerar i din uppgift och låter Jesus ta hand om allt och låter Honom leda församlingen framåt, då kan vi verkligen få uppleva detta vi läste i början: "Och Herren, vår Guds ljuslighet komme över oss." Amen.

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8:00 Månd & Tisd 18:00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21:00, Lörd 15:00

Europas flykti

Ur boken *Nedräkning mot Harmageddon* av Jan Egil Hafsahl

Här följer ett utdrag ur Jan Egil Hafsahls mycket aktuella bok *Nedräkning mot Harmageddon*. Den skrevs utifrån några bibelstudier, som författaren höll vid årsskiftet 2015/2016 både i Norge och Sverige. Vi väljer att här publicera ett avsnitt där Jan Egil profetiskt behandlar flyktingsituationen förr – och nu:

Innan vi går vidare måste vi se något på den ökande flyktingströmmen som kommer till Europa. Vi har i dag ca 60 miljoner flyktingar i världen, de flesta innanför sina egna länders gränser. TV2 uppgav den 22 december 2015 att gränsen till en miljon var nådd i Europa.

Allt tyder på att flyktingströmmarna från Syrien och Afghanistan bara är en liten början. Flera krisdrabbade länder står på tur, där ekonomiskt sammanbrott kommer att sätta massorna i rörelse.

Det Europa vi känner idag, med trygg-

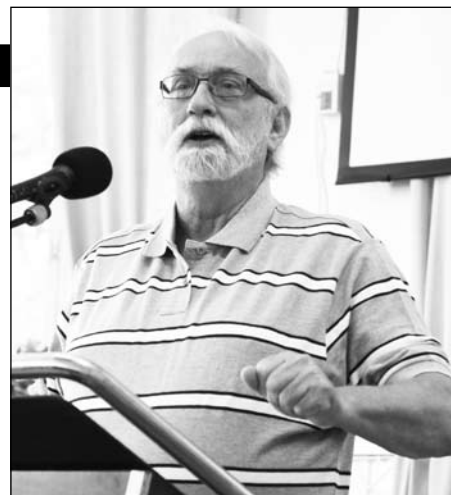
het och stabilitet, kommer snart att bli radikalt förändrat.

Det Västromerska rikets undergång

Vi såg att det Västromerska riket gick under år 476 e.Kr.

Hur kunde ett demokratiskt välfärdsrike där Pax Romana och en väletablerad rättssäkerhet fanns grundad, brytas ned? Svaret finner vi i folkvandringarna.

Här möter vi anglerna, saxerna och guterna, frankerna och de olika goter-

riktningarna, hunner och vandaler. Vi vet också att slaviska och keltiska immigranter flyttade sig under denna period.

Det finns bevis för att det var stora klimatförändringar mellan 400- och 500-talet: Klimatet blev kallare och våtare. Växtsäsongen för bönderna blev kortare, och högre liggande områden blev olämpliga för korn. Resultatet blev en stor hungersnöd i Europa, och människor drevs på flykt i jakten på mat.

Nedräkning mo

Från författarens förord:

Titeln till denna lilla bok är lånad. Den kom i form av e-post, sänd från en vän i Jerusalem, hösten 2015. Den förstärkta andra intifadan på Gazaremsan och Västbanken hade just börjat, och e-postens budskap var solklart: "We have started the countdown to Armageddon" - vi har börjat nedräkningen mot Harmageddon.

Det är detta boken handlar om.
64 sidor, Pris 30:- plus porto

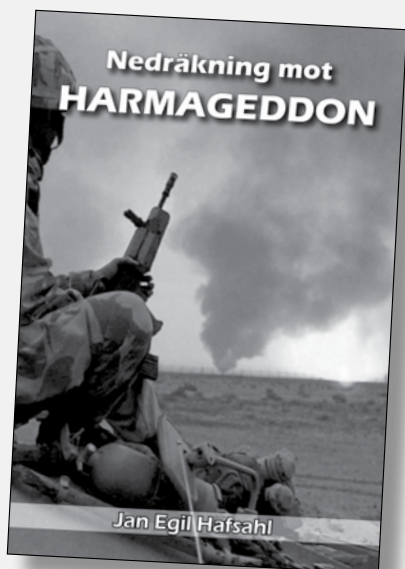
ngar

En annan orsak till folkvandringarna var den ändrade sjukdomsbilden. En böldpest började i Asien (Kina) eller i Nordafrika (Etiopien) runt 500-talet – och åter var människor på flykt. Pesten drog över hela Europa, och nådde våra breddgrader på 1300-talet, känd som Digerdöden.

En tredje orsak till folkvandringarna var krig och oro. Nya inflyttare störde med sin närvaro och satte sinnena i kokning. Hela Europa var i omvälvning och kaos. Ropet efter trygghet födde en Karl Martell, en Karl den store, osv.

De problem Europa då stod inför var ytterst små, jämfört med de problem Europa nu, inom överskådlig framtid, kommer att möta. Ropet efter ordning, stabilitet och fred kommer att stiga till ett crescendo. Svaret kommer att ges genom Antikrist.

t Harmageddon

Fler böcker från BMC

Församlingen – Kristi hemlighet

Av Jan Egil Hafsahl

Jan Egil Hafsahl har hållit åtskilliga bibelstudier och föredrag, och skrivit artiklar över ämnet "Församlingen – Kristi hemlighet". Boken med samma namn, är ett försök att samla delar av undervisningen. En studiebok för dem som älskar Guds ord.

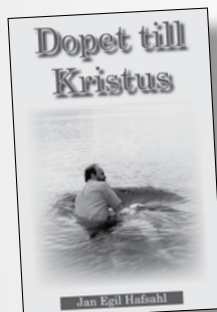
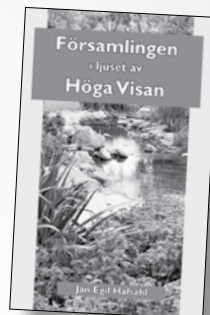
160 sidor, Pris 80:- +porto

Församlingen i ljuset av Höga Visan

Av Jan Egil Hafsahl

Församlingen i ljuset av Höga Visan är i sin helhet byggd på en bibelstudieserie - och utgör en naturlig förlängning och fördjupning av boken *Församlingen - Kristi hemlighet*.

140 sidor, Pris 80 :- +porto

Dopet till Kristus

Av Jan Egil Hafsahl

Häftet *Dopet till Kristus* är mer än bara en partsinlaga i dopdebatten. Det är även en bön om att vi som ett väckelsekristet folk, åter må vända tillbaka till apostlarnas undervisning.

31 sidor, Pris 20:- +porto

Nytryckt upplaga av boken:

Healern som blev helad

Av Walter Vappiani

Walter Vappiani praktiserade "healing" men efter ett långt och äventyrligt sökande fann han Jesus Kristus som befriar från all andlig trældom.

En mycket läsvärd bok!

65 sidor, Pris 30 :- +porto

Beställningar tas emot på
bmc@maranata.se
eller på telefon 08-98 56 83

Politikerdrev mot Maranataförsam

Text: Berno Vidén

Pilgrimshem Hotell i Bromma härbärgerar hemlösa i Stockholm. I samarbete med om-

kringliggande kommuner hyr hotellet ut en plats åt en del av dem som av olika orsaker drabbats av hemlöshet.

Den 12 februari i år fick vi genom en artikel publicerad i lokaltidningen *Vi i Sundbyberg* veta att en av hotellets samarbetspartner – Sundbybergs stad – beslutat att med omedelbar verkan avbryta allt samarbete med Pilgrimshem. Orsaken är enligt tidningen att ”de bostadslösa personerna befinner sig redan i en utsatt situation och ska inte behöva bli påtvingade någon religiös åskådning de egentligen inte har”.

Uttalandet gjordes av Nya Moderaternas kommunalråd i Sundbyberg **Josefin Malmqvist**, som samma dag i sin blogg bekräftade kommunens bojkott av hotellet: ”Inga fler boende på sekthotellet. Helt oacceptabelt att staden fortsatt anlita hotellet, även efter att sektkopplingen uppdagats.”

Pilgrimshem svarade genom att skicka ett öppet brev till Sundbybergs stad:

Under mer än 40 år har Pilgrimshem hotell gett hemlösa i Stockholm husrum i samarbete med skilda sociala myndigheter. Som hemlösa och utsatta mår många av gästerna dåligt av att ha hamnat i ett utanförskap. Ofta handlar det om missbruks- och beroendeproblem,

psykisk ohälsa och familjeproblem, som hotellpersonalen får ta hand om genom att stötta och hjälpa gästerna. I mötet med många av dessa människor är det en stor tillgång att själv äga en gudstro.

*Allt sedan 80-talet har Sundbybergs stad hyrt rum på Pilgrimshem för behövande människor i kommunen. Nu har man dock via media låtit meddela att man inte längre vill anlita hotellet. Tvärtom tidigare erfarenheter presenterar tidningen *Vi i Sundbyberg* ett uppkommet missnöje och att kommunen därför inte längre vill placera några boende på hotellet. Orsaken sägs vara att eftersom hotellet drivs av en kristen församling så är risken stor att gästerna ”påtvingas religiösa åsikter”. Om anklagelsen stämmer vore det fruktansvärt.*

Ansvarig politiker, Josefin Malmqvist (M), förfäras över hotellets koppling till Maranataförsamlingen i Stockholm, en församling som sedan 60-talet i tal och skrift utifrån ett bibelförankrat perspektiv

aktiverat sig och fört debatter om t ex för eller emot aborter, skapandet av en aga-lag 1979, den homosexuella rörelsens framfart i skolor och samhälle etc. I Sverige råder religionsfrihet och en kristen församling har rätt att framföra åsikter i frågor som har med samhällets utveckling att göra utan att företag knutna till församlingen för den skull ska utsättas för samhälleliga repressalier. Att kommunen på grund av personalens församlingstillhörighet, offentligt går ut och avslutar ett mångårigt klanderfritt samarbete med Pilgrimshem hotell, är anmärkningsvärt.

Vi vill tacka för många års gott samarbete men beklagar att kommunen fattat sitt beslut på så uppenbart felaktiga grunder. Samtidigt vill vi understryka att Pilgrimshem alltid står till förfogande. Kommunens socialsekreterare, vilka är de tjänstemän hotellpersonalen har kontakt med angående gästerna, har under alla dessa år inte vid ett enda tillfälle uttryckt något klagomål. Tvärtom så har de gång på gång uttryckt tacksamhet över

t lingen

Nya Moderaterna angriper Maranataförsamlingen med falska anklagelser om att vara lagbrytare med det tydliga syftet att begränsa åsiktsfriheten.

UPPHÖR. Sundbybergs stad placerade tidigare hemlösa på Pilgrimsheims hotell i Bromma som drivs av den frireligiösa Maranatarörelsen. Foto: Patrik Ekström

Omstridd rörelse i Bromma får inte mer pengar för hotellnätter åt hemlösa

Det blir inga fler nätter för hemlösa på Pilgrimsheims hotell vid Solvalla. Sundbybergs stad har tidigare köpt hotellnätter där av den frireligiösa Maranatarörelsen. Men efter maktskiftet i Sundbyberg i höstas väljer det grönbåa styret att avsluta samarbetet.

Maranata är en frireligiös rörelse som öppet förespråkar barnaga, är emot homosexualitet och abort. På deras Pilgrimsheims hotell vid Solvalla har Sundbybergs stad placerat bostadslösa människor för 30 000 kronor per månad och rum.

Men det nya grönbåa styret i Sundbyberg vill inte använda sig av Maranatas hotell som tillfällig lösning för de hemlösa.

Inte en trygg miljö

Josefin Malmqvist (M), kommunalråd i Sundbyberg, menar att bostadslösa personer ska finnas i en trygg miljö – och att en sådan inte garanteras hos Maranatarörelsen.

Nyheter

Publicerad 11:16, 17 feb 2016

Felicia Karlsson

att hotellet sträckt sig så långt med att ta emot svårplacerade personer.

Vi uppmanar Sundbybergs kommun att se på Pilgrimsheims hotell och dess personal som en tillgång för att hjälpa samhällets mest utsatta medborgare, något som för oss som kristna är en självklarhet.

Nya Moderaterna sprider lögner

Den 9 mars hakade Nya Moderaterna i Stockholm på Sundbybergs kommunalråd och kräver i ett pressmeddelande att även Stockholms stad slutar köpa hotellnätter av Maranatarörelsen: "Vi ska inte stödja företag och verksamheter som är kopplade till organisationer som inte följer lagstiftning eller delar stadens grundläggande demokratiska värderingar. - - - Det är ett inkonsekvent agerande att staden å ena sidan bedriver rättsprocess mot en aktör samtidigt som staden köper tjänster från ett företag som drivs av samma personer."

I ingressen till moderaternas pressmeddelande skriver de även att "Mara-

natarörelsen - - - bland annat bryter mot lagstiftningen då de inte respekterar skolplikten samt tillämpar barnaga som en naturlig del av uppfostran."

Maranataförsamlingen svarar

Samma dag svarade Maranataförsamlingen genom att publicera följande pressmeddelande:

Det politiska partiet Nya Moderaterna anklagar Maranataförsamlingen för att bryta mot lagen. Anklagelserna är grova. Enligt partiets pressmeddelande publicerat på Mynewsdesk.com idag, tvingar Maranataförsamlingen sina medlemmar att ta sina barn ut ur skolan. Enligt samma meddelande tillämpar rörelsen också barnaga som en naturlig del av uppfostran. Ser författarna själva vad de skriver?

Maranatarörelsen agar inte barn. Att ifrågasätta agalagen och dess syften är inte detsamma som att tillämpa aga. Maranataförsamlingen för en ideologisk kamp till stöd för familjen och ifrågasät-

ter flera lagar vilka har som syfte att försvaga familjens roll i samhället, en kamp som inte är vare sig olaglig eller odemokratisk. För den som slår barn finns påföljder i Brottsbalkens paragrafer och bestämmelser. Ingen kan dömas utifrån agalagen eftersom den saknar straffsats.

Det är en grov lögn att påstå att församlingsmedlemmars barn inte får gå i skolan. Varje familj fattar sina egna beslut; hemundervisning - eller ej.

Att skolan i Sverige befinner sig i kris är ingen hemlighet. Den strikta skolplikt som idag råder har ifrågasatts, bland annat av Centerpartiet som för ett par år sedan övervägde att införa läroplikt i partiets programförklaring. I så gott som alla västerländska länder är rätten till hemundervisning en mänsklig rättighet som miljontals familjer utövar.

Är måhända Stockholms socialnämnds vice ordförandes uttalande "Vi ska inte stödja företag och verksamheter som är

kopplade till organisationer som inte följer lagstiftning eller delar stadens grundläggande demokratiska värderingar", ett ärende för Diskrimineringsombudsmannen?

Dessutom är okunskapen i ärendet alarmerande då utbildningsnämndens gruppleddare anger som "aktör", det som i verkligheten är två familjer med sin församlingstillhörighet i Maranataförsamlingen, men som varken säljer tjänster till staden eller är anställda av Pilgrimshem Hotell.

Kritisera oss gärna men håll er till sak utan att ta till vidlyftiga och grundlösa beskyllningar. Yttrandefriheten gäller alla.

Historien upprepar sig

Vad händer egentligen bland Nya Moderaterna? För snart trettio år sedan var vi med om en liknande situation. Den gången var våra belackare socialdemokrater och kommunister. Maranataförsamlingen hade i en uppgörelse med Stockholms stad kommit överens om att, som ersättning för dåvarande verksamhetslokaler på Gamla Brogatan i Stockholms city, få förvärva Bällstalundsskolan i Bromma. Allt var klart och det enda som fattades var ett beslut i kommunfullmäktige.

Midnattsropet rapporterade: "En spark i baken" det var vad **Brit Rundberg** (vpk) menade att Maranatafolket skulle tilldelas. Debatten i Stockholms kommunfullmäktige fördes på en mycket låg och primitiv nivå. Frågan som behandlades var Bällstalundsskolan, Maranatafolkets ersättningslokaler. Sällan har väl så många lögnar hunnit produceras på en timme i något politiskt sammanhang tidigare (nr 10-12 1987).

På liknande sätt uttalade sig dåvarande fastighetsnämndens ordförande **Mats Hult** (s) och likaså Stockholmspartiets **Agneta Dreber**. Socialister och kommunister fick därmed majoritet varvid fullmäktige vägrade att godkänna tomrättsavtalet. En rad borgerliga politiker i fastighetsnämnden protesterade i en

skrivelse mot att hyresgästens åsikter i olika frågor tilläts påverka en hyresförhandling: "Fullmäktigemajoriteten har genom beslutet att vägra godkänna tomrättsavtalet med Maranataförsamlingen knäsat en ny princip för kommunens fastighetsaffärer – nämligen att motpartens åsikter i kontroversiella religiösa och moraliska frågor skall avgöra om vederbörande godtas eller ej.

Detta handlande strider mot grundläggande rättsprinciper. Vi är helt främmande för ett sådant synsätt."

Protestskrivelsen skrevs under av Stockholms fastighetsnämnds moderater och folkpartister. Idag är det moderaterna som står för politikerdrevet och som verkar för att genom ekonomiska represalier försöka hindra en verksamhet vars religiösa åsikter man inte delar.

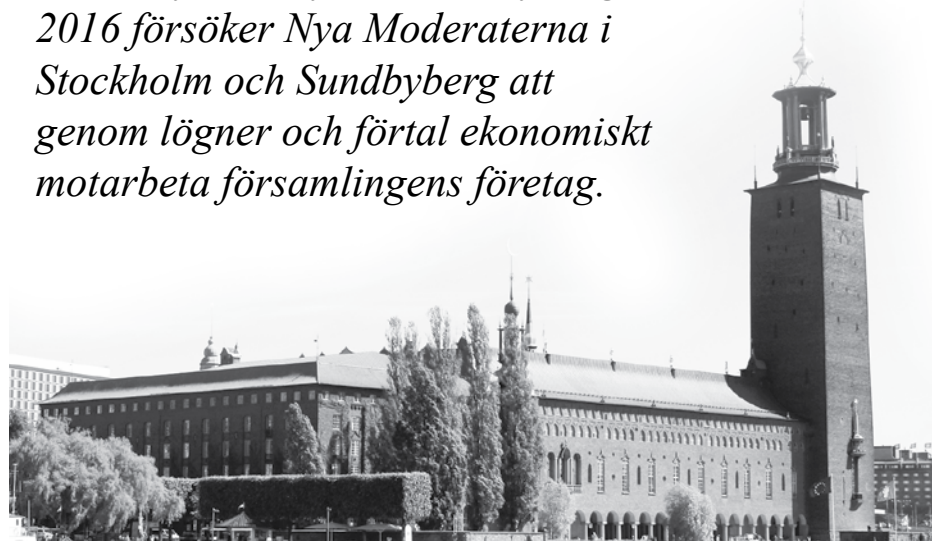
Allvarliga anklagelser – friad i domstol

Då som nu angrips Maranataförsamlingen med falska anklagelser om att vara lagbrytare med det tydliga syftet att begränsa åsiktsfriheten. Åsikter förvrängs och presenteras av politikerna som begångna

lagbrott. År 1988 avgjordes ett ärende i Stockholms Tingsrätt där Arne Imsen stod åtalad i ett tryckfrihetsmål: "JK anmälde, juryn fällde men Tingsrätten frikände", rapporterade Midnattsropet. Ärendet gällde det då uppmärksammade aga-målet: "Naturligtvis handlar det inte om rätten att slå sina barn, det handlar om rätten att fostra och vägleda barnen utan inblandning av staten" (nr 5-6 1988).

På grund av Maranataförsamlingens åsikter hindrade Kommunfullmäktige Maranataförsamlingen år 1988 från att förvärva en fastighet. 2016 försöker Nya Moderaterna i Stockholm och Sundbyberg att genom lögnar och förtal ekonomiskt motarbeta församlingens företag. Motståndet till trots tappar vi dock inte modet. Sanningen och rättfärdigheten går alltid segrande fram. Då församlingen 1988 var på väg att kastas ut ur Bällstalundsskolan skrev Arne Imsen följande: "Vi är förföljda, men dock inte förlorade! Vi är få, men verkligen inte modlösa, ty Abrahams, Isaks och Jakobs Gud är vår tillflykt, och vi vet att allt samverkar till det bästa för dem som fruktar och älskar Gud. IMMANUEL!"

På grund av Maranataförsamlingens åsikter hindrade Kommunfullmäktige Maranataförsamlingen år 1988 från att förvärva en fastighet. 2016 försöker Nya Moderaterna i Stockholm och Sundbyberg att genom lögnar och förtal ekonomiskt motarbeta församlingens företag.

MIDNATTSROPET

Sprides fritt

6 nr/år

www.midnattsropet.se 08-98 56 83

Vedervickelse i kampen!

En hälsning från skolungdomsveckan i Tallåsstugan Text: Emanuel Johansson

I slutet av februari i år samlades ett antal familjer i Tallåsstugan i Drevdagen där Maranataförsamlingen i år anordnade en skolungdomsvecka. Det blev några välsignade dagar där uteaktiviteter i den fantastiska miljön varvades med bibellektioner och genuina väckelsemöten.

Det var inte första gången. Under många år har församlingen i Stockholm turats om med Pilgrimsfolket i Norge om att ordna skolungdomsveckor för barn i skolålder och då särskilt med tanke på de hemundervisande familjerna under samlingsnamnet Pilgrimsskolan.

Jag själv tillhör dem som minns sport-

lovsveckorna då jag var barn, och jag vet att det kan bli minnen för livet. Det att vara ute i skidspåren, att träffa nya och gamla kompisar och framför allt de andliga upplevelserna som blir frukten av att Jesus får vara i centrum kan få betydelse för hela livet.

Årets skolungdomsvecka kändes extra viktig, där samlades familjerna som kämpar för rätten att själva ansvara för sina barns undervisning. Förföljda och kriminaliserade på grund av sin övertygelse. Jagade med vitesförelägganden och misstänkliggjorda på grund av att de vill ge tid, kraft och resurser för sina

egna barns väl. Veckan blev ett andningshål, en stunds vila och vedervickelse i kampen.

Situationen låter dramatisk, och visst är den också det. Men ur barnens perspektiv övervägde glädjen i gemenskapen. Deras rop i pulkabacken, deras iver och entusiasm under mötena och aktiviteterna bidrog till en positiv och stimulerande atmosfär.

Naturens stillhet och mötenas innerliga bön och lovsång resulterade i att det var förnyade och inspirerade grupper som vände hemåt efter veckan.

Här är hela skaran som var med på skolungdomsveckan i år.

Visionen som drabbat oss

Text: Emanuel Johansson

Det är nu snart fyrtio år sedan ett antal familjer i Maranataförsamlingen tog sina barn ut ur den då statliga skolan för att ta över ansvaret för skolundervisningen. Även om kampen för hemundervisningen alltsedan starten har varit förenad med ett visst motstånd så har förutsättningarna de senaste åren radikalt förändrats. Allt sedan den nya skollagen från 2010 trädde i kraft är hemskolning i princip förbjuden. Familjer som ändå följer sin övertygelse och för barnens bästa väljer att undervisa barnen drabbas idag av hårda represalier i form av förelägganden förenade med skyhöga viten.

Året då det började var 1977. Familjerna och barnen det då gällde har för länge sedan lämnat skolbänkarna men kampen fortsätter av människor som är bärare av samma vision. En vision som mycket handlar om familjen och församlingen.

Familjen

Kärnfamiljens mest grundläggande uppgift är ansvaret för barnen, deras fostran och utveckling. Familjen är också den mest naturliga och tryggaste platsen för lärande. Att påstå detta är varken extremt eller ovanligt utan står helt i enlighet med en kristen syn på familjen och för övrigt med de flesta kulturer världen har känt till. Ändå står det i kontrast till "normalfallet" i Sverige av idag, där samhälleliga institutioner och experter

tagit över föräldrarnas roll i förhållande till barnen. I Sverige idag är föräldrar i produktionen medan ansvaret för barnens fostran och utveckling mer och mer har hamnat hos institutionerna.

Församlingen

Visionen om församlingen handlar om en daglig gemenskap. Förebilden är bibelns vittnesbörd om den första församlingen och Jesu och apostlarnas undervisning i Nya testamentet. Där finner vi uttryck som: Var dag kom de tillsammans hemma i husen, bland dem fanns ingen som led nöd, ingen kallade något av det han ägde för sitt.

Församlingen skall vara ett hem till skydd för kärnfamiljen, till hjälp för den nödställda, till stöd för de gamla. I församlingen får kärnfamiljen utrymme att fullgöra sitt ansvar, där kommer de

äldres livserfarenhet och kunskap till sin rätt, där blir de ungas entusiasm till glädje för helheten.

I församlingslivet har också barnen en naturlig och självklar plats. I bibelns vittnesbörd bekräftas detta gång på gång. Aposteln Johannes till exempel, adresserar sitt första brev till barnen, till ynglingarna och till fäderna. Alla var en del av församlingen.

För föräldrar som önskar förverkliga denna bibliska församlingsform blir steget att ta över ansvaret för sina barns undervisning helt naturligt. Det blir helt enkelt en fråga om att fullfölja sin kallelse som förälder.

En förbjuden vision

Detta är något av den vision som också idag ger upphov till den kamp flera familjer är inne i.

Kärnfamiljens mest grundläggande uppgift är ansvaret för barnen, deras fostran och utveckling.

Att hemskolning blivit förbjuden i Sverige innebär att det inte finns utrymme att förverkliga den vision som jag här försökt beskriva. Den nya lagstiftningen är alltså både ett angrepp mot familjen och församlingen. Den vision som allt sedan 70-talet och till idag gripit tag om människor är idag förbjuden. Den nya ordningen innebär att människor inte tillåts leva efter sin tro och övertygelse.

Varför

Den allvarliga frågan blir då om det finns en medveten strategi i att förbjuda en viss grupp människor att följa sin tro och övertygelse eller om det bara är en sideeffekt av att utbildningen blivit mer och mer avancerad så att enskilda föräldrar helt enkelt inte klarar av uppgiften. För att söka utröna detta vill jag lyfta fram tre frågor som jag stött på i mina erfarenheter vad gäller hemskolning.

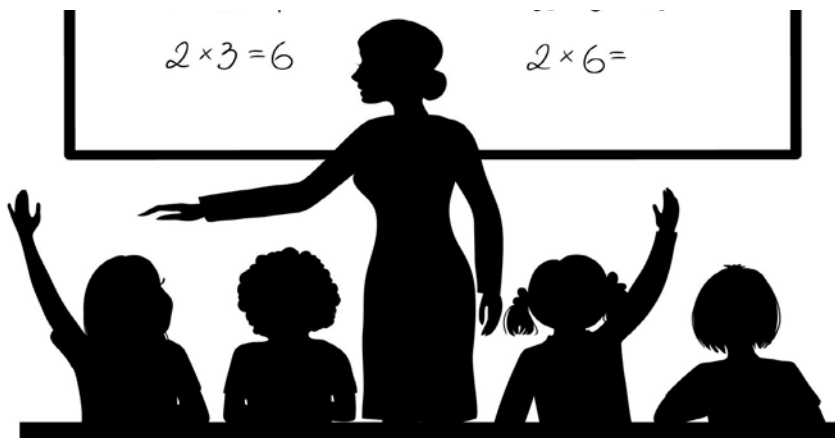
Behöriga lärare

För det första: Behövs behöriga lärare med rätt kompetens för att klara dagens utbildningskrav? Vid första anblicken är det en allvarlig fråga som vi inte kan blunda inför, men undersöker man saken ser man att så inte är fallet. Detta har att göra med att en lärare med uppgiften att undervisa stora grupper barn har helt andra utmaningar att hantera än föräldrar som undervisar sina barn. Detta bekräftas också av en av de största studier som gjorts på hemskolade barn. Den gjordes i USA år 1998 av **Dr. Lawrence Rudner** vid University of Maryland och visar att lågutbildade föräldrar kan erbjuda en bättre undervisning än utbildade lärare i en offentlig skola. Detta kan alltså inte vara orsaken till att dagens lagstiftning förbjuder hemskolning.

Social utveckling

Den andra frågan som ofta dyker upp, är ifall skolmiljön behövs för barnens sociala utveckling. Ett sådant påstående är mer tveksamt och grundar sig kanske i att bara för att de flesta barnen i Sverige idag vistas stora delar av sin tid i stora grupper med barn i samma ålder borde det därför vara det rätta. Undersöker man detta närmare ser man tvärtom att den situation som så många barn befinner sig i idag, rent av kan vara skadlig. Aktuell forskning om barns utveckling som bland annat förts fram av **dr Gordon Neufeld** från Kanada visar att en nära anknytning mellan barn och

En lärare med uppgiften att undervisa stora grupper barn har helt andra utmaningar att hantera än föräldrar som undervisar sina egna barn.

föräldrar har mycket större betydelse för barns sociala och personliga utveckling än antalet kompisar. Den sociala utvecklingen kan alltså inte heller vara orsaken till lagens förändrade hållning till hemskolning.

En värdegrund

Det tredje området som inte framförs lika ofta, men som till exempel Jan Björklund under tiden han var utbildningsminister framförde då en journalist ställde en fråga om hemskolning. Han sa: Barnen riskerar att få en annan värdegrund. Är det så att den politiska inriktningen som utformat nuvarande skollag medvetet söker ett system som fostrar det uppväxande släktet i en riktning är läget oerhört allvarligt. Men skolans styrdokument är i den frågan tveksam. Lagen kräver att skolan skall stå neutral inför olika livsåskådningar, religioner och övertygelser. Men ändå skall all undervisning ske med en gemensam värdegrund. Studerar man värdegrundsfrågorna närmare finner man att det inte först och främst handlar om innehållet i själva undervisningen, men om bemötande och demokrati, om hur undervisningen ska ske. Men samtidigt finns det inslag som direkt avspeglar den för tiden politiskt korrekta uppfattningen i olika frågor som inte nödvändigtvis står neutrala till olika livsåskådningar.

När man också kan läsa i statens olika styrdokument om att skolan mer och mer skall lägga fokus på sitt medbor-

garfostrande uppdrag och inte bara på kunskapsförmedling börjar man förstå att det är här någonstans möjligheten till hemskolning kolliderar med den inslagna vägen.

Det andliga perspektivet

Helt klart är att det system som byggts upp kan bli ett instrument för ett fruktansvärt maktmissbruk. Ändå har jag svårt att tänka mig att det finns en medveten inriktning mot ett totalitärt system. Bakgrunden till den situation vi befinner oss i tror jag istället i grund och botten har att göra med den andliga situationen i vårt land. Du behöver inte leta länge efter tecken på den tidsanda som ifrågasätter kärnfamiljen eller höra kraven om att den fria församlingen skall anpassa sig efter tidens strömningar.

Den mönsterbild för församlingen som bibelns vittnesbörd ger är dock inte bara ett antal vackra ideal som vi kan ha eller vara utan. Det handlar om vår frälsning och att synliggöra Guds vilja till ett vittnesbörd för alla. För familjerna handlar det om att inte någon av de små skall gå förlorade. Just detta är vår himmelske faders vilja säger Jesus i Matteus kap 18. Då har han precis berättat om herden som lämnade de nittionio fåren för att rädda det ena.

Hur långt är vi villiga att gå för att rädda de små?

Maranatahälsningar!

Församlingen

Bibelstudium av Berno Vidén

Den bibliska församlingen är ett hem. Det är stor skillnad på en förening eller en institution, och ett hem. De kan aldrig ersätta varandra. Oavbrutet hör vi ropen från de hemlösa som vill ha ett hem. Man längtar efter att få ha sitt eget kök, kunna sätta på en kopp kaffe hemma. Sätta sig vid bordet. Gå och lägga sig i sin egen säng. Detta enkla, elementära; tryggheten i att veta att här är min plats. På det sättet skulle jag vilja tala om församlingen.

De senaste åren har allt fler sociala forum dykt upp på internet. Där samlas tusentals människor för att samtala och debattera med varandra. Man finner en slags gemenskap med likasinnade som har samma intressen som man själv har.

Jesus sa: Be, och du ska få. Det finns en facebookgrupp som heter ”Ge och du ska få”. Gruppen har fler än åtta tusen medlemmar varav de flesta är ungdomar. På denna facebook sida lägger man fram böneämnen och delar personliga vittnesbörd. Något som har tagit mig väldigt hårt, och som samtidigt bekräftar hur människors liv ser ut, är frågor om bördor som en stor del av den unga generationen

Församlingen blir något mera än bara verksamhet. Den blir ett hem, en plats för människor.

bär på idag. Ungdomar skriver att de mår dåligt och lägger fram sig själva som böneämnen.

- Tänk om jag ändå kan få må bra åtminstone på min 18-årsdag.

I inläggen lyser en gnagande oro igenom. En annan skriver:

- Hur ska jag klara av den här dagen? Be för mig.

Andra uttrycker oro för framtiden, klimatet, flyktingarna, arbetslösheten. En del lämnar ut sig och skriver om sina självmordstankar. Andra har ätstörningar, åter andra skriver om att de har en extremt tung oro på kvällarna när lugnet inställer sig. Nödropsen speglar samhället i stort. Familjen och hemmet försvagas katastrofalt i vår värld idag, och stressen och ohälsan ökar.

Jesus säger i Matteus 11:28:

- Kom till mig, alla ni som arbetar och bär

på tunga bördor, så skall jag ge er vila. Ta på er mitt ok och lär av mig, ty jag är mild och ödmjuk i hjärtat. Då skall ni finna ro för era själar.

Vi vet att Jesus är svaret för varje människa, den som kan ge hugnad och frid till människan. När jag läser dessa verser går mina tankar också till bergspredikan, där Jesus uttrycker sig så här:

- Saliga är de som är fattiga i anden, dem tillhör himmelriket.

I Matteus 11 vänder sig Jesus till alla som lyssnar till budskapet. Det är framfört på ett sådant sätt att det når alla som är tyngda av sin egen andliga bankrutt. Man kanske har gått så långt att ens egna andliga liv ligger i ruiner och det finns inte längre någon utväg. Jesus riktar sig till dem som genom sina gärningar och prestationer har försökt och försökt igen. Då man läser sammanhangen om de människor Jesus hade omkring sig, är det tyd-

- ett hem!

ligt att han går till hårt angrepp mot den rådande föreställningen att laggärningar kan frälsa och hjälpa. Istället säger Jesus: Kom till mig, och ni ska få ro! Han har en målgrupp, och han lovar sina åhörare något som de behöver. Människor vill ha den här tryggheten; vilan i Jesus. Men tyvärr är det så att många inte vet om att det är Jesus som ger vila.

Församlingen är Kristi kropp. När Jesus säger ”kom till mig ni som arbetar”, då måste församlingen kunna säga detsamma och erbjuda det Jesus talar om. Kom till församlingen, ni som arbetar och är tyngda av bördor, så ska ni finna vila. På det sättet behöver församlingen vara ett hem. Inte en institution med traditionella inslag där man endast går på möte ibland och sedan har man ingen församlingssamfund. Församlingen är förmedlare av ett nytt liv - ett nytt sätt att leva.

Vi har den förmånen i vår församling att flera av oss lever i storfamiljer. Vi har fått så oerhört mycket av den välsignelse som denna gemenskapsform för med sig. Det finns naturligtvis också baksidor. Det kan finnas många praktiska och svåra bitar som ska lösas när man lever i en så nära gemenskap, men det är inte storfamiljen i sig som är målet. Snarare är den ett medel, en biblisk modell för en mer fullödig och utgivande församlingssamfund. Församlingen är kallad att förkroppsliga det evangelium som Jesus erbjuder människorna, och då gäller det för oss att finna vägar och kanaler till människor i vår tid, utan att fastna vare sig i den ena eller andra traditionen.

Gud kan idag leda oss in i ett sammanhang och imorgon kan vi leva under helt andra omständigheter. Men hela tiden finns en bärkraft som gör att församlingen kan säga: Kom till mig, ni som plågas! Kom till mig, ni som lider! Vart då? Kom till församlingen! Den är Kristi kropp i tiden!

Det finns några oerhörda kapitel i bi-

beln där Jesus riktigt vänder ut och in på sig själv. I Johannes evangeliums senare del tar Jesus avsked av sina lärjungar innan han ska gå till Golgata för att ge sitt liv. I kapitel 14:1-3 säger Jesus:

- Låt inte era hjärtan oroas. Tro på Gud och tro på mig. I min Faders hus finns många rum. Om det inte vore så, skulle jag då ha sagt er att jag går bort för att bereda plats åt er? Och om jag än går och bereder plats åt er, skall jag komma tillbaka och ta er till mig, för att ni skall vara där jag är.

Jesus talar här om sin död och om hur han ska lämna lärjungarna, att han ska gå ifrån dem. Han ska gå dit de inte kan följa honom, och föras bort som ett slaktoffer för att bära hela mänsklighetens synd i sin kropp. Ända ned i dödsriket ska han gå. Men Jesus säger:

- Jag ska bereda er rum.

Han talar om en boning, och säger vidare:

- Jag ska komma tillbaka till er. Och jag ska ta er till mig och där jag är, där ska ni också vara.

Det här ger oss en oerhörd bild på församlingen i tiden. Församlingen är född utifrån vad Jesus gjorde på Golgata. Församlingen är detta härbärge, denna plats där vi tillsammans får utgöra Kristi kropp. Det här är ingen mänsklig institution eller organisation, ingenting vi kan snickra ihop. Nej, detta är framfött utifrån vad Jesus själv gjorde då han dog för oss på Golgata;

- Jag vill att där jag är, där ska ni också vara.

- Om ni har kärlek till varandra, skall alla förstå att ni är mina lärjungar (Joh 13:35).

Församlingen är Kristi kropp. När Jesus säger ”kom till mig ni som arbetar”, då måste församlingen kunna säga detsamma och erbjuda det Jesus talar om.

Hur tar sig detta uttryck, så att alla genom deras inbördes kärlek ska förstå att de är Jesu lärjungar? Om ni har kärlek inbördes, ja, då ska alla förstå att ni kan erbjuda vila, ni kan erbjuda ro, ni kan erbjuda befrielse från bördor, ni kan erbjuda ett hem för den sargade. För flyktingen, för den jagade. Det hör till församlingens identitet och väsen att vara denna Kristi kropp i tiden. Denna gudomliga identitet behövs idag bland alla oroliga, sargade och jagade människor.

Nu tänker jag inte bara på flyktingarna som flyr från krig och elände. Vi har också mitt ibland oss så många ensamma människor. Be till Gud att vi idag på den plats han har satt oss, får vara hans röst. Inte någon instängd verksamhet, där vi tycker att nu har vi möte; nu gör vi det och nu gör vi det. Församlingen behöver få vara en plats dit människor kan dras till Kristi kärlek.

Bällstalundsskolan är församlingens

missionscenter i Stockholm. Vi behöver utvidga för att skapa naturliga mötesplatser dit människor kan komma och se att här finns en församling som representerar Jesus i tiden. - Kom till mig, ni som bär på bördor! Ni som arbetar och är betungade. Här finns ett hem! Det är stora böneämnen och det inspirerar att ta nya steg!

Vi ska nu läsa i Apostlagärningarna 2, där det talas om den enorma dag då Anden föll. Många människor hörde evangelium, de fick styng i sina hjärtan och omvände sig. Jerusalems invånare och de som fanns där den här dagen, frågade vad de skulle göra. Petrus säger:

- "Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så att era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva. Ty er gäller löftet och era barn och alla dem som är långt borta, så många som Herren vår Gud kallar." Också med många andra ord vittnade han och uppmanade dem: "Låt er frälsas från detta bortvända släkte"

(v 40).

Budskapet är alltså: Omvänd er från detta bortvända släkte! Detta perversa släkte, står det i andra översättningar. Vad är det då man ska vända sig från? Och vad ska man vända sig till? Budskapet fortsätter. Människor tog emot ordet och församlingen ökades med omkring tre tusen personer. Längre fram fortsätter texten:

- De höll troget fast vid apostlarnas lära och gemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönerna (v 42).

Här möter vi fyra områden som vi brukar ställa upp som pelare för församlingen. Vi ska närma oss ett av dessa ord. Det står "gemenskapen". I andra översättningar står det "brödragemenskap". "Gemensamheten" eller "egendomsgemenskap" är med som en fotnot i Folkbibeln. Grundordet här är det som på grekiska heter "koinonia" vilket är ett väldigt starkt uttryck som återkommer vid flera tillfällen i Nya testamentet.

Koinonia

Vi ska stanna inför just det här uttrycket av en speciell orsak. Ofta när man talar om Apostlagärningarna 2 och storfamiljen, församlingsgemenskapen där man delade allt, så får man höra att det var inte Guds tanke. Det var inte Guds vilja, utan det gällde där och då. Församlingen begick ett misstag. En del bibelinstitut förklarar det med hur det sedermera gick i Jerusalem, hur man blev en fattig församling som hade gjort sig av med allting och blivit beroende av bistånd från andra församlingar. I bibelskolor förekommer den här undervisningen, och blivande evangelister eller pastorer får på det sättet lära sig att då man i den första församlingen hade allting gemensamt så var det ett misstag. Man möter det kanske starkare i USA och i Dominikanska republiken där vi har vårt missionsarbete. Tar man upp dessa frågor, så är det väldigt vanligt att det finns många argument emot biblisk egendoms-gemenskap. Frågan är vad vi ska tro på och sträva efter.

- Och glöm inte att göra gott och dela med er... (Heb 13:16).

Uttrycket "dela med er" är samma ord: koinonia. I ordet brödragemenskap, gemenskap, inryms betydelsen "dela med er". Dela med dig av det du har. Det är samma ord.

I första Korintierbrevet 10:16 läser vi:

- Brödet som vi bryter, är det inte gemenskap med Kristi kropp?

Vi har också mitt ibland oss så många ensamma människor. Be till Gud att vi idag på den plats han har satt oss, får vara hans röst. Församlingen behöver få vara en plats dit människor kan dras till Kristi kärlek.

Ordet gemenskap här är koinonia. Brödrageskap, dela med dig. Gemenskap, delaktighet med Kristi kropp. Det blir en sådan tyngd. Det är inte bara en intressegemenskap, utan något mycket djupare.

Vi ska fortsätta till andra Korintierbrevet 8:4. Här var ett tillfälle då man såg ynnesten av att få vara med och dela med sig:

- Mycket enträget bad de oss om nåden att få delta i hjälpen åt de heliga.

Ordet "delta i" är koinonia. Vilken gemenskap! Att få dela med sig. Detta utgivande är grundläggande för församlingen.

Filipperbrevet 1:5:

- ...ni har varit med i arbetet för evangeliet från första dagen ända till nu.

"Varit med i" är också koinonia. Ett ord som rymmer väldigt mycket. Det är grunden för församlingen.

Brevet till Filemon vers 6:

- Min bön är att din gemenskap med oss i tron skall visa sig verksam.

Här används koinonia för den gemensamma tron. Det hör också dit.

I Filipperbrevet 3:10 utropar Paulus:

- Då känner jag Kristus och kraften från hans uppståndelse och delar hans lidanden...

Delar hans lidanden. Det är också församlingens grund. När du läser Apostlagärningarna 2 behöver du ha med hela detta spektra i tankarna om brödrageskapen, syskongemenskapen. Det handlar om delaktighet. Att få dela med sig.

I Efesierbrevet 3:9 har vi ytterligare ett uttryck:

- ...och att lägga i dagen huru det rådslut har blivit utfört, som tidsåldrarna igenom hade såsom en hemlighet varit fördolt i Gud, alltings skapare (1917).

Utfört rådslut är koinonia på grekiska. För ett utfört gudomligt rådslut, använder bibeln ordet som står för församlingsgemenskap. Det finns bredd, höjd och djup i församlingsgemenskapen.

Jag vill få med Galaterbrevet 2:9:

- ...räckte de mig och Barnabas handen till samarbete (1917).

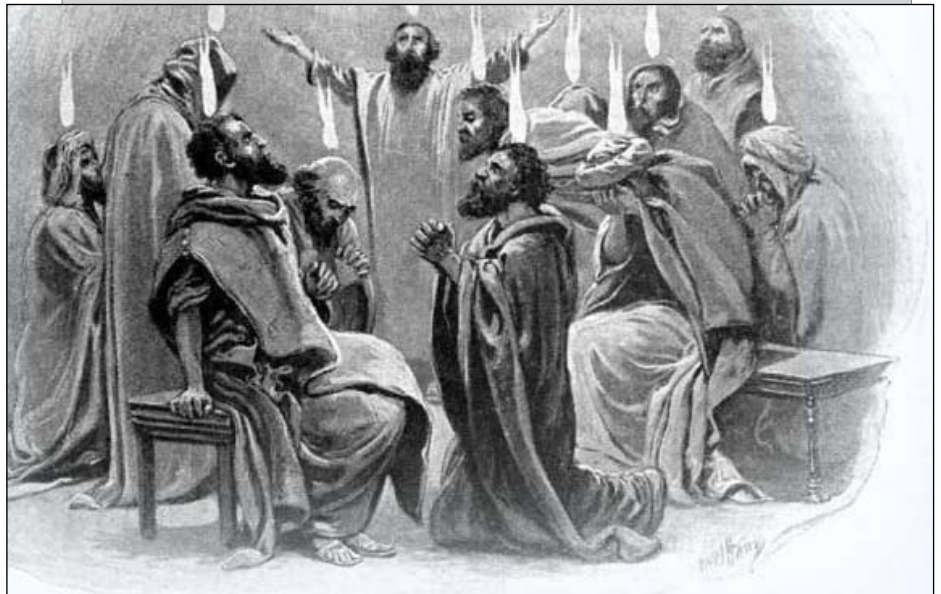
Här uttrycker ordet koinonia konkret och påtagligt ett praktiskt samarbete, vilket också utgör en del av församlingsgemenskapen.

Jag ska nu ta med två uttryck till, så har vi samlat ungefär hälften av dem som finns i Nya testamentet.

Andra Korintierbrevet 9:13:

- De skola nämligen, därför att I visen eder så väl hålla provet i fråga om detta understöd, komma att prisas Gud, för att I med

De första kristna jagade inte tecken och under därför att de hade varit tillsammans med Jesus, och nu skulle göra samma saker! Nej, de levde för Jesus, och när församlingen fungerade som den skulle, blev de åtföljda av tecken och under!

så lydaktigt sinne bekänner eder till Kristi evangelium och av så gott hjärta visen dem och alla andra edert deltagande (1917).

Här står det om ett understöd, om en ekonomisk gemenskap, att ni genom detta visar ert deltagande; ni visar brödrakärlek, er koinonia.

I Romarbrevet 15:26 handlar det också om ekonomi:

- Makedonien och Akaja har nämligen beslutat att göra en insamling till de fattiga bland de heliga i Jerusalem.

Beslutat att göra en koinonia. Det står så. Koinonia är ordet som används.

Församlingsgemenskap är alltså inte: välkommen på söndag klockan 11. Sedan kan du gå hem till ditt. Församlingen är något långt mycket mer. Den är utgivande. Den delar med sig. Den öppnar plånboken. Har du mer än du klarar dig? Ja, ge då det du inte behöver – och lite till. Dela med dig! Var med och så in i Guds rike! Det är församlingens identitet här i tiden. Och det är detta som utgör grogrunden för att församlingen ska kunna bli ett hem där människor får uppleva balsam. Det är så enkelt, det är så praktiskt. Så befriat från det materiella jagandet man

möter ute i världen.

I Apostlagärningarna 1:4 har vi också ett uttryck. I folkbibeln's översättning står det:

- Vid en måltid tillsammans med apostlarna befallde han dem...

Vid en måltid! Uttrycket används i några översättningar. Andra har skrivit att han var tillsammans med dem, att de hade gemenskap, osv. Jag fastnade för uttrycket att de satt tillsammans vid måltiden.

Vi har fyra evangelier där Jesu verksamhet tillsammans med lärjungarna beskrivs. Det var i den gemenskapen grunden lades för det som skulle bli församlingen. De fick undervisning av Jesus, de levde tillsammans med Jesus, han var Mästaren. Föreställ dig att han efter en givande stund av undervisning skulle ha sagt: Nu får ni gå tillbaka till era hem. Se till att ni får äta något och vila lite. Sedan får ni komma tillbaka för nästa pass... Det blir så horribelt. Det var inte så det gick till.

Jesus och lärjungarna hade en gemensam kassa, eller hur? Judas var kassör,

även om han var en tjuv. De hade gemensam kassa och gemensamma måltider. Lärjungarna hade övergivit allt för att följa Jesus. Man hade gjort sig beroende av varandra. Jesus var själv läraren som genom sitt liv visade vägen. Många gånger förde Jesus lärjungaskaran in i svåra situationer:

Hur ska vi kunna ge mat åt den här skaran? Men Jesus hade svaret:

- Ge ni dem att äta! Lärjungarna hade inget att ge till folket, men de fick lära sig att Gud ser till hela sin församling och i församlingen delar man det man har med varandra.

Jesus lade en grund för församlingen. Lärjungarna hade stor erfarenhet av att leva tillsammans med honom, och de hade fått lära sig att tro på Gud. De hade fått lära sig att vara öppna. Jesus fick tillrättavisa dem när de försökte stänga dörren för människor. Även Jesus blev trött, men han nekade aldrig att hjälpa en människa. Vi är Kristi kropp i tiden.

Vi ska nu återvända till Apostlagärningarna 2:42 och läsa några verser framåt. Det här är gudomliga verser som beskriver hur församlingen blir något mera än bara verksamhet. Den blir ett hem, en plats för människor:

- De höll troget fast vid apostlarnas lära och gemenskapen, vid brödsbrytelsen och bönen. Och fruktan kom över alla, och många under och tecken gjordes genom apostlarna. Alla troende var tillsammans och hade allting gemensamt. De sålde sina egendomar och allt vad de ägde och delade ut till alla, efter vad var och en behövde. Varje dag var de endräktigt tillsammans i templet, och i hemmen bröt de bröd och höll måltid med varandra i jublande, innerlig glädje. De prisade Gud och var omtyckta av allt folket. Och Herren ökade var dag skaran med dem som blev frälsta.

Jag kan inte se att det här skulle vara ett misstag. Istället är församlingsgemenskapen som beskrivs i Apostlagärningarna något underbart, en konsekvens av att ta Jesu ord på allvar.

Tecken och under

De första kristna jagade inte tecken och under därför att de hade varit tillsammans med Jesus, och nu skulle göra samma saker! Nej, de levde för Jesus, och när församlingen fungerade som den skulle, blev de åtföljda av tecken och under! De gick på Jerusalems gator och människor kom och blev helade då de lade händerna på dem ute på torget! Man mötte

människor ute på gatan. En del sökte sig till apostlarna och lade till och med sjuka på madrasser så att Petrus skugga skulle falla över någon av dem. De blev botade. Det var ingen helandekonferens där man sökte tecken och under. Nej, det här var något som åtföljde en koinonia, en brödragemenskap, en församlingsgemenskap. Guds kraft var utgjuten i församlingen. Man sökte inte sitt eget. Man sökte att vara Kristi kropp i tiden.

Vi läser också i Apostlagärningarna 4:32:

Skaran av dem som trodde var ett hjärta och en själ.

Vilken manifestation! Vilken proklamation! Ett hjärta och en själ! Vilken koinonia, vilken gemenskap! Hur kan man vara detta? Jo, man är född på nytt och man älskar Jesus. Man gör som Jesus sa, man låter hans kärlek få utgutas inbördes mellan syskonen. Då den får flöda, blir man ett hjärta och en själ:

Och ingen enda kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allt gemensamt. Med stor kraft frambar apostlarna vittnesbördet om Herren Jesu uppståndelse, och stor nåd var över alla. Ingen av dem led någon nöd.

Missionen i Dominikanska republiken och Haiti!

Tack för förbön och gåvor till arbetet bland barnen i Batey Palavé och haitiska Mont-Leon. Frukostserveringen till 120 barn fortsätter varje vardagsmorgon och de 600 barnen i Mont-Leon får fortsatt gratis skolgång.

Den dagliga frukostserveringen i Palavé

Skolbarnen i Mont-Leon i Haiti.

Välkommen till

Maranatatältet sommaren 2016

Evangeliska möten med Jesus i centrum

Falun 3 - 5 juni

Mariestad 17 - 19 juni

Nässjö 1 - 3 juli

Rålambshovsparken, Stockholm 8 - 10 juli

Hålltider: Fredag & lördag kl 19, söndag kl 16

Sommarkonferensen på Bällsta 16 - 24 juli

Dagliga samlingar med bibelstudier, missions- och väckelsemöten

Jesus, vår uppdragsgivare sa:

- Så länge det är dag måste vi göra hans gärningar som har sänt mig. Natten kommer, då ingen kan arbeta (Joh 9:4).

Låt oss ta vara på möjligheterna att sprida evangelium. Var med i förbön, gör mötena kända och hör av dig om du vill vara med i förberedelsearbetet och evangelisationen i samband med tältmötena. Vi kan t ex skicka ut traktater och affischer ca 14 dagar före varje tältmötesserie.

Information och kontakt: tel 08 - 98 56 83, www.maranata.se, info@maranata.se

Välkommen till

**Maranataförsamlingen
i Stockholm**

Ordinarie mötestider

Tisdag:	12 & 18 Bibelstudium
Torsdag:	18 Bönemöte
Lördag:	18 Bön och evangelisation
Söndag:	11 Förkunnelse
	18 Väckelsemöte

Många av mötena går att lyssna till på hemsidan, live och från ljudarkivet.

www.maranata.se

08 - 98 56 83, Bällstav. 100, BROMMA

Pilgrimshem
HOTELL

Missionshotellet!

Budget 435:- (inkl. frukost)
Enkel 595:- (inkl. frukost)
Dubbel 795:- (inkl. frukost)

Ett andra hem, i hjärtat av Bromma

Bällstavägen 100, Bromma

08-627 55 55

Hemsida: www.pilgrimshem.se

BÄLLSTA
TAXI

Alltid med sitt

BÄ(LL)STA PRIS!!

Arlanda-
Sthlm

490:-

08-28 25 22

Tryggare kan väl ingen fara...

Jag är en kristen

*J*ag är en kristen och vill det vara, Tills sol och måne ej skifta mer. Jag är en kristen, du hör mig svara, Om hela världen mig ock beler. Jag är en kristen å hjärtats vägnar, Jag älskar Kristus, se där mitt skäl. Min första kärlek jag honom ägnar, Han är det värd, ty han frälst min själ.

2. Jag är en kristen, o, kärleksunder Att syndaslaven blev frälst av nåd. Jag är en kristen, trots mänskofunder, Trots lärostrider och kyrkoråd. Jag är en kristen som går att strida I Herrens namn emot synd och värld. En ringa stridsman vid Jesu sida, Som vinner seger med Andens svärd.

3. Jag är en kristen, en främling vorden Bland Kedars hyddor i Meseks land. Allt är så ödsligt och tomt på jorden, För himmelen står min själ i brand. Jag är en kristen, mitt hemland ligger Långt ovan jorden, dess sorg och nöd, Där ingen längre om smulor tigger, Ty alla äta av samma bröd.

4. Jag är en kristen, det ordet klingar I sorgens timmar som skön musik. Det lyfter anden på örnavingar Till evig vila i himmelrik. Jag är en kristen, och klappar döden på hjärtedörren med tunga slag, Jag skyndar genast från sorgen, nöden, Till Fadershemmet - o, sälla dag!

Josef Grytzell

Särlaregn i nytryck!

Sångboken **Särlaregn** med sina 684 sånger är gediget inbunden med klotband och silverfoliering.

Beställ: bmc@maranata.se

Pris 150:- plus porto

